

Vides deixatades

Antoni Manchón Farreras

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Atribolada pel somiqueig del Peret, s'ajupí per treure'l del cabàs on es regirava inquiet. La gana el burxava i se l'amorrà al pit. Xuclava amb neguit, com el que havia empès el soldat a abocar l'odi marcial a les seves entranyes. Se sentia bruta. Aquell fastigós alemany havia caigut en el parany que ni ella mateixa sabia com li havia parat, esparverada per la imminència d'una mort estèril. Tot havia estat oferir-se-li mig nua i la fermesa de la pistola teutona s'havia arronsat pel tremp de la carn.

No gosava mirar el petit. La vergonya d'haver-se donat davant seu era molt coent. Però l'hi tenia, aconseguí raonar amb les cuixes encara infectades de regalims. Ara calia aturar la simfonia de batecs accelerats que ressonaven en aquella barraca i que li feien témer la tornada dels perseguidors.

Un caminava absent. No es treia del cap els ulls del marrec. Clavats en el seus mentre es bellugava frenèticament damunt la noia. En escórrer's, els gemecs agònics que gità havien acabat per compondre una partitura dramàtica, amb l'aiguabarreig de plors i crits que escopí la jove i els udols infantils que clamaven auxili. L'havia posseït amb delit bèl·lic, però repetint-se per dins que aquella criatura no podia quedar en mans de la croada reaccionària. Ni la mare tampoc. Els farien purgar la militància. Encaparrat per la contradicció, al marxar no pogué evitar dirigir-los una mirada de remordiment.

Ella sanglotava mirant enlloc. El silenci fou el millor remei per a l'angoixa que l'aclaparava. La quietud confirmà que les batzegades carnals tenien la seva recompensa. Li havien rebregat el cos i l'ànima, però conservaven la vida. Era el moment d'intentar refer-se del cúmulo de pànics d'aquells dies, en què delacions de

caragirats l'havien empès a amagar-se als horts. Aleshores, en veure el somriure del Peret, s'adonà que havia de fugir de les traïcions que empestaven el poble que ara li girava l'esquena. No hi podia tornar. La trobarien. I si no eren els alemanys, serien els mateixos veïns franquistes. Entestats a esborrar el rastre del seu enyorat Pere. Ell que després de les proclames arrauxades a la cooperativa havia acabat en un sot anònim de l'infern de Pàndols.

Embolcallà el petit amb un sac que trobà en una lleixa plena de pols i teranyines i abandonà la barraca per mirar de trobar alguna cosa per menjar. Ni en això ja no confiava. Entre els que van marxar al front i els que ara frisaven per proclamar el ressentiment del que es veu guanyador, els horts havien quedat orfes de braços.

Una pomera amb més fruit al terra que a les branques li donà un respir. S'omplí les butxaques i decidí anar-se'n al mas dels parents. L'escalf de la família, el nieró curull d'ous frescos i la llunyania l'ajudarien a suportar aquell rosari de desgràcies. Li costà d'arribar-hi. Dies de vagar per corriols mig perduts. Amagada a cabanes de pedra seca, desvariejava a estones. Soldats que l'anaven a trobar per estrenar-se o veïnes que es presentaven amb el capellà a casa seva per prendre-li el Peret eren malsons que la turmentaven en aquells caus de puces.

Va arrencar a plorar en veure el mas. Des de petita que hi anaven amb els padrins a fer àpats assenyalats. L'olor de brasa la torbà fins a fer-li grinyolar els budells. Sopes de farigola i algun rossegó de pa sec havien estat les menjades dels darrers dies al poble. Els dels saquejos a les cases i els macàbres ecos dels trets que els acompanyaven. Però allò s'havia acabat. Al mas es referia

de la mort del Pere, de la criança del nadó tota sola. Marcada.

Els instants de distracció la posaren al descobert. Unes mans l'escanyaven mentre un home espitregat i d'ulls flamejants li arrabassava el Peret. Les cames van començar a flaquejar-li davant la colla d'esparracats soldats franquistes que l'envoltaven. El que semblava manar se li acostà fins a marejar-la amb un alè que podia a vi. La grapejà. Embogida, li tirà una coça que el capitost esquivà esclatant a riure. Armats i beguts, aquells enemics dels ideals mamats a casa seva eren encara més perillosos. Les obscenitats que escopiren en tornar-li la criatura la feren esborronar.

En arribar al mas la cara de patiment de la tia l'acabà d'enfonsar. Consumida, la saludà amb la mirada que adreçà al cementiri que tocava a l'ermita. Dues tombes recents. L'oncle i la cosina Pepita. Un ofec l'envaí. Es recolzà a la paret per mirar de pair la sotregada mentre aquells cràpules escuraven els conills rostits. La fam amb què se la miraven li feia treure la gana que la rosegava per dins. El que donava les ordres se la menjava amb ulls tèrbols mentre es fregava la verga. El fàstic la féu vomitar. Més tard hi tornà quan la van enviar a netejar una cort. Ja fosc la tia es retirà a dormir a la quadra. Mare i fill s'ajagueren al seu costat. Entortolligats. Maldant per amagar que l'aliment del Peret provenia del pit que aquell malparit havia gosat magrejar.

Se li van negar els ulls en evocar el poc temps que tingué el malaurat Pere per resseguir els plecs del seu cos. Ara pudents uniformats se la rifaven. Les sentides llàgrimes caigueren a la galta de la criatura en recordar els darrers esbufecs de l'alemany. Espantat, el nen deixà de xumar i

es girà buscant-la. Ella li agafà el caparró amb tendresa per tornar-lo a amorrar al mugró. S'adormiren plegats, entre corrandes verdes i pudor de gallinassa.

Els despertà el brunzit d'unes avionetes. Esverats, els soldats van començar a recollir les armes. Se sobresaltà en notar un alè a la seva orella i una mà que li tocava el cul. S'aixecà d'una revolada amb la criatura als braços. El brivall que l'assetjava s'aturà en veure-la gitar de cop. La tia se la mirà alarmada. Sabia que l'home li havia mort mesos enrere. Si era el primer matí que treia, li xiuxiuejà. En veure esquerdes de pànic al seu rostre li preguntà si havia jagut amb algú. Els esgarrifosos plors de la noia haurien trencat el cor de la tia si no fos que ja feia temps que el tenia fet miques. El que manava li dedicà un somriure lasciu mentre se li atansava amb posat amenaçador. La tia s'endugué un fort mastegot en intentar impedir que s'acostés a la neboda. Aixafada pel pes dels disgustos, estengué els braços perquè la noia li donés la criatura. Sabia què volien aquells depravats.

El cap encara li donava voltes quan el pinxo que se li havia arrambat per darrere l'agafà per les espatlles. Enmig del desconcert, la tia li prengué el petit. Sentia la llengua aspra del soldat passejar-se pel seu coll quan l'embriac de rang se li plantà al davant. Tot d'un plegat es va veure rebolcada al terra. Intentaven petonejar-la. L'escopinada que els llançà no féu sinó augmentar l'excitació dels embogits violadors. De cop i volta se sentí la frenada d'uns camions i una cridòria amenaçadora que provocà les corredisses de la guarnició. El perdulari que li llepava el coll fugí atabalat. Ella intentà treure's l'altre del damunt però la boira que inundava els ulls d'aquell pervertit no va enterbolir el seu desig. Li plantà una bufa

mentre furgava per estripar-li la roba. Es cargolava com una malalta intentant escapolir-se quan va veure una pistola al terra. A prop. Llavors recordà l'ensopegada del fanfarró que acabava de fugir. Estirà la mà per arribar-hi, però qui sí que estava arribant al seu objectiu era el viciós que la magrejava. Balbucejant indecències, remenava entremig de les seves cuixes. Tenia a tocar la pistola quan sentí dins seu aquells dits ronyosos. Va xisclar de dolor i de fàstic però aconseguí girar-la.

No va ser a temps de res més. La fredor d'un canó a la templa la paralitzà. El degenerat havia agafat la seva arma. Es descordà els pantalons. De sobte, retronà l'espetec d'un tret. El violador li caigué a sobre. Sense sacsejades ni gemecs. En apartar-lo, aparegué la gegantina estampa de l'alemany. A la mà, la pistola amb què l'havia amenaçada dies enrere. Les mirades van topar. Els ulls teutons sobreixien de penediment. Els seus transparentaven la pertorbació que patia. Clivellada pels cops, vençuda pel terror, només va tenir esma per arronsar el braç. El brètol que ja era camí de l'infern li acabava d'ensenyar on havia d'apuntar.

Glaçats dins la bovor d'aquella quadra, el desconcertat alemany i l'esgarriada tia es van mirar. En Peret plorava.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

